

Theodor Șerbănescu

În capelă

De arbori seculari umbrită, pe coasta muntelui cea frîntă,
Ca o gîndire blîndă-n suflet, se-nalță blînd capela sfîntă.
Cu ușile deschise-n lături, ca brațe ce te cheamă-n ele,
Cu lumînările aprinse, ce par în umbra boltei stele; -
Ea stă-necată în tăcere, în pace și-n singurătate...
La pragu-i se opresc desigur a lumii patimi vinovate.

Aice, are drept să intre acel ce plînge sau iubește:
Durerea vecinie îngenunche p-acela care pătimește,
La poalele Dumnezeirii, ce pare a-1 fi dat uitării...
Aice, îngerul iubirii, ce stă la ușile intrării,
P-acei ce se iubesc de mîna îi ia și la altar îi duce
Să-i binecuvinteze-acel ce iubit-a și-a murit pe cruce.

Aici, pe căi șerpuitoare, ne-aduse rătăcind iubirea.
Intrarăm. Nimeni înăuntru. Ce singură-i Dumnezeirea
În templele ce i se-nalță ca și în lumea ce-a creat!...
Intrînd, o clipă ne privirăm, și lung și cald ne-am sărutat.
Ș-a noastră lungă sărutare fu calda noastră rugăciune:
Cea mai pioasă înălțată la cer din buze de tăciune.

Sînt ani d-atunce și a noastră iubire tînără e încă,
Săpîndu-ne în inimi brazdă tot mai adîncă... mai adîncă.
În lunga noastră suferință ne este mare fericirea;
Ca s-o măsoar eu nu am alta decît... decît însăși iubirea,
În care cred să mor odată ca credinciosu-ntr-a lui lege:
Decît viața fără tine, cu tine moartea ași alege.

(Theodor Șerbănescu, *În capelă*, în *Poeți de pe vremea lui Eminescu*, ed. Eugen Lungu, Literatura artistică, Chișinău, 1990, p. 122)